

Пролог

Древна легенда разказва за царица от пустинята, която потеглила на север с керван с разкошни дарове, за да отдаде почит на един цар и неговия единствен бог. Легенда за царица, покорена от велик владетел и отрупана с богатства, преди да се завърне в своята земя.

Това е историята, на която са ви накарали да повярвате.

Но всъщност голяма част от нея е лъжа.

Истината е много по-невероятна, отколкото дори разказвачите могат да си измислят. Богатствата са много по-безценни. Тайните – по-гибелни. Любовта и предателството – по-страстни и по-опустошителни, и двете.

Любов... Самата дума е обвивка, изсъхнала под слънцето на пустинната шир, сърцевината ѝ е отдавна изгубена в пясъците. Разказът ми ще е за тези, които бродят из безплодните ѝ пътища, по които вече няма следи от моите стъпки, сякаш никога не съм минавала от там. Планините не ме помнят, водите на уади* Дана не шепнат легендата за мен, докато напояват плодородните равнини. Далеч от пустинята речните наноси се трупат неумолимо. Намирам това за проява на милост.

Отвъд тясното море, на стълбовете на великия храм някога бе изсечено моето име: Билкис, Дъщеря на луната. Тук, на запад, на колоните на двореца пише друго: Македа, Огнената жена.

За тези, на които служех като жрица и обединителка, носех името на царството си – Сава.

За израилтяните бях царицата от страната на подправките, която те наричаха Шева.

Те ме наричаха и „блудница“.

Пазителите на миналото, без съмнение, ще представят историята ми по свой начин, жреците ще разкажат друго. Изглежда, именно историите на мъжете за завоевания оцеляват през времето, а нашите деяния се забелязват едва когато излезем от мрака на спалнята и семейното огнище. И така се сдобиваме с печална слава, имената ни са опозорени, защото вече не сме невидими, а истината за живота ни се оказва ефимерна като димящ ливан.

За цариците, които не могат да си позволят смирение, е още по-трудно. Историята не може да приеме и съвмести амбицията и силата ни, които ни правят достатъчно могъщи, за да оцелеем. Жреците имат нетърпимост към тези от нас, които са изпълнени с божествената лудост на любознателността. Затова нашите истории са почернени от огъня на праведното възмущение на тези, които завиждат на въображаемите ни прелюбодеяния. Те ни заклеймяват като прелъстителки, блудници и еретички.

Била съм всичко това и в същото време нито едно от тези неща в зависимост кой разказва историята.

От другата страна на морето, в Сава, в планините дъждовният сезон вече е отминал, водите на могъщата уади Дана са се изпарили над полетата на зазоряване. След няколко месеца търговците от Севера ще тръгнат по пътя на тамяна и златото... носейки новини от царя, който ги изпраща.

Не съм изричала името му от години.

Да, наистина има една легенда. Но ако желаете да ви разкажа истинската история, тя започва така:

Никога не съм искала да бъда царица.

* * *

Майка ми, Исмени, е родена под знака на Кучешката звезда, която омайва хората със светлината си и те се лутат безпътни.

Казваха, че е омагьосала баща ми, замъглила е разума му и затова той я взел за съпруга. Защото нито един цар не би избрал жена от своя народ, когато може да укрепи съюза си с друго племе, като си вземе съпруга оттам.

Но аз виждах погледите, които я следвах всеки път, когато минаваше под дворцовите портици. Разговорите секвах и наставаше напрегната тишина, докато не се скриеше от погледите им. В редките случаи, когато Исмени заемаше мястото си до баща ми в съдебната зала, хора прииждаха като приливни вълни.

С бронзова кожа, вежди като криле на гълъбица и устни, сътворени за нашепване на молитви, майка ми беше най-изящното създание в Савското царство. Капките дъжд, ромолящи по високопланинските тераси, не можеха да се сравнят с музиката от мънистата по подгъва на робата ѝ, а най-скъпият тамян от Хадрамаут не можеше да си съперничи на уханието на парфюма ѝ.

Докато поспивах на дивана ѝ в горещите следобеди, сплитах пръстите си с нейните и се дивях на тюркоазените ѝ пръстени. Надявах се, че китките и глезените ми ще бъдат тънки като нейните. Само на това се надявах; не вярвах, че някоя друга частица от красотата ѝ може да бъде дарена повторно на друг смъртен.

Често получавахме подаръци от баща ми: редки цитруси, внасяни от север, изненадващо сладки във вътрешността под горчивите си кори. Пойни птици и гребени от слонова кост от другия край на тясното море. Топове фино египетско ленено платно, от което майка ми правеше рокли за мен, досущ като нейните.

Но за мен най-ценни бяха приспивните песни, които тя нашепваше в ухото ми. Обредните молитви, на които ме научи, докато коленичехме пред нейните идоли, сладкият полъх на ливан, носещ се от косата ѝ. Нито веднъж не ме отблъсна, когато се притисках към нея, дори да бе облечена в одеждите си на царица. Нито веднъж, когато се оттегляше в покоите на баща ми през нощта, не пропускаше на сутринта отново да се сгуши до мен в нашето легло.

Отвъд двореца Сава се простираше от отвесните склонове на крайбрежните планини до началото на необятната пустиня. Но аз бях доволна, че моят свят се ограничава до покоите на майка ми.

Вечер сядах пред ковчежето ѝ с бижута и украсявах ушите си с камъни лапис лазули, раменете ми се свеждаха от тежестта на огърлиците ѝ, които тя сваляше и оставяше на масичката си. Тя беше покрита със злато и сияеше сред мъждивата светлина на лампата и всичко наоколо сякаш ставаше златно – лицето на майка ми, сребърната чаша в ръката ѝ.

И тогава аз танцувах, а тя пляскаше с ръце; гривните звънтяха на глезените ми, докато се носех в танца на мусонния дъжд, стичащ се из долините, и на нежните летни пръски, които приканваха просото да поникне от кафявата, все още помнеща зимата земя. Танцувах като високопланинския ибекс, с извити над главата ръце, наподобяващи огромните му сърповидни рога, и като лъвовете, които го преследваха.

Танцът ми винаги я разсмиваше. После тя скачаше на крака и се присъединяваше към мен, а нанизите с мъниста от червен карнеол на шията ѝ подрънкваха при всеки подскок.

– Ти ще станеш по-красива от мен – каза ми тя една нощ, след като се строполихме от умора на възглавниците.

– Никога, мамо!

Не бих допуснала и за миг мисълта, че това е възможно.

Тя протегна ръка и аз се отпуснах до нея.

– На твоята възраст не бях толкова красива – каза мама и ме целуна по косата. – Но внимавай, моя малка Билкис. Защото красотата е оръжие, което можеш да използваш само веднъж.

Преди да успея да попитам какво има предвид, тя свали от китката си една тежка гривна, широка колкото дланта ми, обсипана с рубини.

– Виждаш ли тези камъни? Те са по-твърди от кварца и изумрудите. Не се чупят лесно, не омекват с годините. Нека да ти напомня, гълъбице моя, че мъдростта е трайна и затова е по-ценна. – При тези думи тя плъзна гривната на ръката ми.

– Но...

– Шшш... Сестрите звездици изгряха – това е време, когато се случват нови неща.